

NOTHING ABOUT US WITHOUT US

SIO's kommentar til SFI-rapporten om sexarbejde
Juni 2011

“Nothing about us – without us”

SFI-rapporten viser efter vores opfattelse, at sexarbejderorganisationernes internationale motto er mere end blot et slagord - også her i Danmark. Det er konkret virkelighed, som politikere og medier er nødt til at forholde sig til.

SFI beskriver selv debatten om sexarbejde som meget polariseret. Vi går ud fra, at SIO bliver betragtet som en af polerne. Andre poler kunne være dem, der arbejder for en kriminalisering, og de offentlige organisationer, der arbejder ud fra den officielle, danske politik om, at sexarbejde er et socialt problem.

I begrebet polarisering ligger vel, at man forventer, at virkeligheden ligger et sted mellem de oplysninger, der kommer fra de forskellige poler. Men det er ikke nogen naturlov, at det er sådan. Det kan godt være en pol, der har ret, mens de andre tager fejl.

I SIO vil vi opfordre til, at man sammenholder den viden, man nu kan læse om i rapporten, med de udsagn, man har kunnet høre i debatten, og at man på den baggrund tager stilling til, hvem der har troværdighed.

Rapporten viser for det første, at sexarbejdere næsten enstemmigt vender sig mod en kriminalisering. Alle kan nu se, at SIO's holdning ikke er noget særstandpunkt for et mindretal af sexarbejdere.

Det er heller ikke udtryk for sjældne undtagelser, når sexarbejdere i debatten udtrykker personlige glæder ved arbejdet. De fleste har et menneskeligt eller seksuelt udbytte af det. At pengene er det vigtigste for langt de fleste af os, finder vi naturligt og i tråd med det normale i andre Erhverv.

SFI når frem til, at der er 3200 aktive sexarbejdere i løbet af et år. Det svarer nogenlunde til det, der blev anslået i en rapport, som vi udgav sidste år. Tidligere tal, der ligger op mod det dobbelte, var baseret på forkerte oplysninger fra Reden og på fejlslutninger i Servicestyrelsens opgørelse i antallet af sexarbejdere på klinikker.

Sexarbejdere er ikke sølle stakler. Selv om vi naturligvis også har vores problemer, er der intet i oplysningerne om fysisk eller psykisk helbred, om uddannelse, om vold i forbindelse med arbejdet, om brugen af stoffer og alkohol eller om overvejelser om jobskifte, der tyder på, at

sexarbejdere på de punkter adskiller sig fra andre erhvervsgrupper.

De udenlandske kvinder, som sælger sex i Danmark er heller ikke sølle stakler, selv om der helt naturligt er flere blandt dem, der har penge som den eneste motivation. De har krav på respekt, og de skal beskyttes mod den udnyttelse, som migranter risikerer, uden at blive stigmatiseret som ofre og hjælpeløse.

Politiske konsekvenser

Det er partierne bag satspuljeforliget har bestilt rapporten hos SFI. Det er nu op til dem at reagere på den viden, de har fundet. Her er vores bud på de oplagte, politiske konklusioner.

Allerførst må man konstatere, at den politiske definition af sexarbejde som "et socialt problem" netop kun er – politik. At man gør sig det klart, har en praktisk betydning i forhold til flere partiers ønske om at oprette f.eks. kostbare exitprogrammer for sexarbejdere. De programmer vil mislykkes, af samme grund som hidtidige exitprogrammer ikke har haft nogen effekt af betydning:

Målgruppen er forsvindende lille. Der er meget få sexarbejdere i Danmark, der opfatter selve sexarbejdet som deres egentlige problem. Når politikere opfatter det sådan, at der i forbindelse med sexarbejde er et kæmpestort problem, som de skal løse, er de faldet for fordomme, og i nogle tilfælde for deres egen retorik.

Vi siger ikke, at der ikke er sociale problemer blandt sexarbejdere. Det er der selvfølgelig, og det fremgår også klart af SFI-rapporten. Det er blot ikke sociale problemer som følge af sexarbejdet.

SFI har spurgt sexarbejderne, om de har overvejet at forlade erhvervet inden for det næste år. Det har 44 procent, og det er i mange medier blevet udlagt sådan, at 44 procent ønsker at stoppe som sexarbejdere. Men en overvejelse er ikke det samme som et ønske. Mange mennesker går med overvejelser om at forlade deres erhverv, uden at de selv opfatter det som påtrængende.

Kun 10 procent af de sexarbejdere, der har holdt pause fra faget, gjorde det fordi de havde det dårligt med at sælge sex. Og selv en kriminalisering af faget vil kun få 11 procent til at stoppe.

Derimod er det i en social sammenhæng vigtigt, at man har muligheden for at forlade sit erhverv. Men f.eks. er det ifølge rapporten kun 8 procent, der som en af begrundelserne for at blive sexarbejdere angiver, at de følte sig tvunget til det på grund af penge mangel. 4 procent oplevede, at de ikke kunne få andet arbejde.

Men også for dem, der ønsker at forlade erhvervet, og som har svært ved at se alternativer, kan det sidste lige så vel skyldes, at de har svært ved at finde sig til rette på såvel arbejdsmarkedet som i sociale systemer, og at sexarbejde for dem er det mindst belastende af de alternativer, de

objektivt har. Hvis man tilbyder dem en hjælp med den overordnede målsætning, at de skal ophøre som sexarbejdere, risikerer man at forværre i stedet for at forbedre deres situation.

Dermed er hele tanken om exitprogrammer lige så absurd, som hvis man ville lave exitprogrammer specielt for klinikassistenter eller postbude. Idéen om exitprogrammer bygger på en fordom om, at man havner i faget af tvang. Det er ikke bare formynderi, det er ubegrundet formynderi - det viser SFI-undersøgelsen med al tydelighed - og vi bryder os ikke om at blive betragtet som umyndige, som ikke selv kan tage vare på vores liv.

Mange blandt stofbrugende gadesexarbejdere har sociale problemer. Nogle af dem beskriver f.eks. i SFI-rapporten, hvordan de har et permanent misbrugsproblem på den måde, at hvis de slipper ud af et misbrug, går de straks over til et andet. Det er meningsløst at forholde sig til sådan en problemstilling ved at fokusere på, at de finansierer et misbrug af stoffer ved at sælge sex.

SIO ønsker naturligvis, at sexarbejdere, ligesom alle andre, skal have mulighed for social hjælp ved behov, og for så vidt sexarbejdet i den konkrete situation er problemet, eller hænger sammen med det, skal sagsbehandlerne naturligvis også forholde sig til det.

Men vi påpeger, at tilgangen med kæmpestore sociale indsatser over for sexarbejdere er uberettigede. Målgruppen er alt for lille, erfaringen er, at indsatserne ikke virker, og imens optager de midler, som kunne være anvendt bedre andre steder. F.eks. er en bevilling til psykologhjælp til ofre for seksuelt misbrug i barndommen blevet fjernet fra den samme satspulje, der har finansieret SFI-rapporten om sexarbejdere.

Når det gælder fremtidige sociale tiltag, må særligt Socialdemokraterne og SF gentænke deres plan om, at alle kommuners socialforvaltninger skal have medarbejdere, der er uddannet til at tage imod sexarbejdere. I den gennemsnitlige kommune uden for de tre store byer vil der i gennemsnit blot være cirka 10 sexarbejdere med sociale rettigheder i Danmark i løbet af et år. Kun få af dem vil have sociale problemer, og af dem er der ikke nødvendigvis nogen, hvor problemerne er knyttet til sexarbejdet.

Så meget om de ting, man *ikke* bør gøre i lyset af den viden, der kommer fra SFI-rapporten. Her er nogle konkrete handlinger, vi mener man bør foretage:

Den mest oplagte konklusion af SFI-rapporten er, at **Kompetencecenter Prostitution (KC) må lukkes i sin nuværende form**. Ikke blot er det mislykkedes KC at løse sine opgaver. På nogle punkter har deres arbejde været direkte skadeligt.

Det sidste gælder især opgaven med at formidle viden til offentligheden og politikerne. En stor del af rapportens viden er ikke ny. F.eks. Fremgår både andre motiver end de rent økonomiske til at være sexarbejdere og den lave risiko for vold af tidligere undersøgelser. Når KC alligevel har talt om, at langt de fleste sexarbejdere er i erhvervet af økonomisk nød, og at vi hver dag lever med vold, har man set bort fra tidligere undersøgelseres resultater, og i stedet må det være de opsøgende medarbejders subjektive indtryk, der er kommet til udtryk. En systematisk opsamling af viden har KC ikke foretaget, og det fremgår nu, hvor man har sexarbejdernes egne holdninger dokumenteret, at de subjektive indtryk har været helt forkerte.

En del af det forklares af, at KC politisk er pålagt at arbejde for ophør i erhvervet. Allerede dermed er man kommet med en dagsorden, og som en af sexarbejderne udtrykker det, kan det være som at få besøg af Jehovas Vidner. Men en del af problemet er også, som det er beskrevet i en tidligere evaluering af KC, at nogle medarbejdere er bange for at besøge bordellerne. Selv om der er stor forskel på medarbejderne i KC, er deres forståelse for og kommunikation med sexarbejderne som helhed alt for Dårlig.

Det har også store negative konsekvenser for sexarbejdere. Kun en lille del af os mener, der er offentlige tilbud, vi kan bruge til noget. Det gælder også blandt dem, der overvejer eller ønsker ophør. Så uanset hvilket udgangspunkt man har, må man konstatere, at KC ikke fungerer.

Vi foreslår, at **en ny organisation, der skal afløse KC**, bliver bygget på to principper.

For det første skal en kerne af medarbejderne være tidligere sexarbejdere. Det vil mange af brugerne sætte pris på i fortrolige samtaler, og det vil også styrke organisationens øvrige medarbejdere, at de har kolleger med sexarbejdererfaring, som de kan tale med på lige fod.

For det andet, at organisationens formål ikke skal være ophør i branchen, men at rådgive og vejlede den enkelte sexarbejder ud fra det behov og de ønsker, han eller hun har. Det svarer til det ønske, mange sexarbejdere ifølge rapporten har. Også for dem, der ønsker at ophøre, er dette ønske bemærkelsesværdigt entydigt.

Det er et stort problem, når successen skal måles på ophør, at det bliver befordrende, at sexarbejderne har det dårligt, mens det trækker i den "forkerte" retning, hvis vi har det godt. Selv om der naturligvis ikke er nogen, der som sådan ønsker, at sexarbejdere skal have det dårligt, taler man allerede her forbi hinanden. Vi vil ikke blive overraskede, hvis der faktisk er flere, der bliver hjulpet til ophør, hvis man går bort fra, at dette i sig selv skal være målsætningen.

Den nye organisation bør også have det overordnede ansvar for opsøgende arbejde og sociale tiltag i forhold til sexarbejdere på gaden.

Reden i København bør fremover ikke have nogen formel rolle i indsatsen i forbindelse med sexarbejde. På Redens hjemmeside kan man læse, at "størstedelen af de kvinder der kommer på Reden er i gadeprostitution!". Nu ved vi også fra SFI's undersøgelse, at det er forkert.

Reden har forpligtet sig til at levere information om sexarbejde på gaden til brug i offentlige styrelser og i den offentlige debat. Med SFI's undersøgelse kan man nu dokumentere, at oplysninger fra Reden har været direkte uvederhæftige. At Reden tilsyneladende har nægtet at samarbejde med SFI om en optælling, der skulle rydde op i det problem, Reden selv har skabt, mener vi er en skandale.

Reden Internationals rolle bør begrænses til rent praktiske opgaver i Mødestedet på Vesterbro. SFI-rapporten giver ikke umiddelbart anledning til at kritisere organisationen, men slægtsskabet med Reden, både i KFUK's Sociale Arbejde og i det politiske lobbyarbejde for at kriminalisere sexkøb, betyder, at der er en berettiget tvivl om hvorvidt organisationen giver sande informationer, og i det hele taget arbejder i de udenlandske sexarbejders bedste interesse. Tvivlen bør komme de udenlandske sexarbejdere til gode.

Det er vores opfattelse, at **Skat gør sig helt urealistiske forestillinger om, hvad sexarbejdere tjener**, og den opfattelse er nu blevet bekræftet. En sexarbejder, der ikke har andet erhverv, tjener gennemsnitligt 24.000 kr. om måneden. På den baggrund må Skat revurdere de skøn, der ligger til grund for krav om efterbetaling, når sexarbejdere har unddraget sig Skat og moms. Der bør foretages en uvildig kulegravning af de tidligere sager, og sexarbejdere, der i de seneste år er blevet opkrævet for stor efterbetaling, bør have pengene tilbage.

SIO går ind for, at **straffelovens rufferiparagraffer skal ophæves**. Vi mener, at en tilpasning til den almindelige erhvervslovgivning vil afhjælpe noget af den usikkerhed om reglerne, som nogle sexarbejdere refereres for i rapporten. Men andre argumenter for en afskaffelse af rufferiparagrafferne, i særdeleshed hensynet til gadesexarbejdernes øgede sikkerhed ved på korttidsbasis at kunne leje lokaler, der er deres "hjemmebane", bliver hverken understøttet eller det modsatte i rapporten.

Den har desværre kun meget få svar fra de udenlandske kvinder, der udgør langt den største del af sexarbejderne på gaden.

Faglig kritik af rapporten

SIO's talskvinde Susanne Møller har været med i den følgegruppe, der blev oprettet i forbindelse med udarbejdelsen af rapporten. I udgangspunktet var vi meget skeptiske, fordi de første oplæg, inden undersøgelserne gik i gang, efter vores opfattelse var fagligt ringe, til dels forudindtaget og indeholdt en række udsagn, der var udokumenterede eller slet og ret Forkerte.

Men med den færdige rapport finder vi, at SFI har gjort et godt stykke arbejde. Vi har kun tre væsentlige indvendinger.

Den første indvending handler om den konklusion, at **cirka halvdelen af sexarbejderne har "psykiske symptomer"**. Man nævner især depression, men også angst og koncentrationsbesvær indgår. Vi mener, at hele afsnittet er uanvendeligt og baseret på en misforståelse af definitioner af psykiske lidelser. I betragtning af, hvor nemt myter opstår, når det gælder sexarbejde, opfordrer vi SFI til at lade personer med videnskabelig indsigt i psykiske lidelser vurdere metoden, og herefter udsende en præcisering vedrørende konklusionerne.

Sexarbejderne er kun blevet spurgt, om de har oplevet symptomerne i "flere dage" over et halvt år. Men f.eks. indgår det i definitionen på generaliseret angst, at symptomerne skal optræde over et fuldt halvt år.

Også i definitionerne af depression lægges der vægt på, at den ikke dækker over forbigående dårligt humør. Derfor er det f.eks. meningsløst, når man hævder, at 75 procent af gadesexarbejderne har "oplevet depression" i perioden. Det ved man ganske enkelt ikke, fordi man ikke har spurgt til det.

Desuden er depression i spørgeskemaet forklaret med en parentes: "Oplevet håbløshed, tungsind og lignende". Det er alment menneskelige følelser, som de fleste oplever en gang imellem, og de tæller med som depression, selv om de kun har været "flere dage". Parentesen betyder sandsynligvis, at mange har sat kryds ved det felt, selv om de ikke på nogen rimelig måde kan siges at være deprimerede eller at have depressive symptomer. Omvendt er angst ikke uddybet med en parentes, og man er tværtimod gået i den modsatte retning og spørger til "svær angst" i spørgeskemaet.

I befolkningen som helhed er angst en lidt mere almindelig lidelse end depression, og vi ser ingen grund til at tro, at det skulle være anderledes blandt sexarbejdere. Men ifølge SFI er der to og en halv gang så mange sexarbejdere, der har oplevet depression, som der har oplevet angst. Det illustrerer, hvor stor en fejkilde, der ligger i den måde, man har spurgt på.

Nogle andre tal i rapporten giver en bedre mulighed for at vurdere

sexarbejderes psykiske helbred. Det fremgår, at 15 procent "jævnligt" tager antidepressiv medicin. Til sammenligning var der i 2008 422.000 danskere, det vil cirka 10 procent af alle voksne, der tog antidepressiv medicin. Som spørgsmålet til sexarbejderne i SFI-undersøgelsen var formuleret, kan det også dække over forbrug i tidligere år. Selv om tallene ikke kan sammenlignes direkte, er det altså ikke givet, at sexarbejdere oftere end andre bruger antidepressiv medicin, og forskellen er under alle omstændigheder lille.

Vi afviser ikke, at det *kan* være sådan, at psykiske lidelser forekommer hyppigere blandt sexarbejdere i befolkningen som helhed. Hollandske undersøgelser indikerer, at sexarbejdere som helhed har et bedre psykisk helbred end normalbefolkningen, men at der for sexarbejdernes vedkommende er meget store forskelle, som bl.a. hænger sammen med den baggrund, sexarbejderne kommer ind i erhvervet med. Derfor er det et relevant emne at undersøge. SFI har blot ikke gjort det i denne omgang.

Ved en senere lejlighed vil vi opfordre til, at man tager udgangspunkt i en af de standardiserede test om psykisk helbred.

Vores andet kritikpunkt vedrører **konklusionerne om gadesexarbejdere**.

Her ser vi to problemer:

For det første er 30 ud af 37 gadesexarbejdere, der har besvaret spørgsmålene, danske. Det vil i mange tilfælde sige, at de er stofbrugere. Efter vores opfattelse er stofbrug i forbindelse med sexarbejde en særlig problemstilling, og de konklusioner, man nu har foretaget om gadesexarbejdere, gælder måske i virkeligheden kun stofbrugende sexarbejdere. I hvert fald siger de ikke uden videre noget om det store flertal af gadesexarbejdere, der er migranter, og som kun i en kort periode arbejder i Danmark. Der er intet der tyder på, at migrante sexarbejdere i Danmark i nævneværdigt omfang er stofbrugere

Det er indlysende, at hvis man har et påtrængende behov for mange penge til at finansiere et stofbrug, og skal tjene disse penge ved sexarbejde, kan man føle sig tvunget til at gøre ting, man ellers ikke ville have gjort.

Vi finder det usandsynligt, at migranterne i nær samme grad oplever sådan et pres. Det fremgår også af den kvalitative undersøgelse, at nogle af de stofbrugende sexarbejdere ikke sælger deres ydelser for penge, men at de bytter dem for stoffer, således at kunderne er pushere. Dette er naturligvis også handler, men det er alligevel en meget anden situation end når man søger kunder, som man ikke har nogen afhængighed af, og hvor betalingen er penge.

Vi mener derfor ikke, at der er nogen holdbare konklusioner om gadesexarbejdere generelt, men kun om stofbrugende sexarbejdere.

Denne gruppe udgør angiveligt cirka 1 procent af alle sexarbejdere, og den er kommet til at veje alt for meget i den samlede konklusion. Tilsyneladende har stort set alle stofbrugende gadesexarbejdere besvaret spørgsmålene, mens kun lidt over 10 procent af sexarbejdere på klinik har gjort det.

Vi er i tvivl om, om nogle af gadesexarbejderne i undersøgelsen i praksis er ophørt, mens der er nuværende danske gadesexarbejdere, der ikke har besvaret spørgeskemaet. Besvarelserne fra gadesexarbejderne er i ifølge vores oplysninger bl.a. indsamlet ved hjælp af en ekstern konsulent.

Vores tredje indvending vedrører de **tidligere sexarbejdere, der er blevet interviewet til den kvalitative del af undersøgelsen.**

En af dem er Odile Poulsen, der er kendt fortaler for en kriminalisering. Hun skriver på facebook, at der var "lagt pres" på SFI for at interviewe bl.a. hende. Hvis det er rigtigt, at SFI har givet efter for sådan et pres, mener vi, at det er stærkt kritisabelt.

Især fra tilhængere af en kriminalisering hører man den påstand, at skadevirkninger af sexarbejde først indfinder sig efter, at man er ophørt i branchen. I SIO tror vi ikke, at påstanden holder. Men hverken vi eller andre kan vide det med nogen sikkerhed, for der er meget lidt forskning om tidligere sexarbejdere.

Vi har naturligvis ikke noget imod, at man undersøger emnet. Men det er helt forkert at tage udgangspunkt i tidligere sexarbejdere, som man i forvejen ved fortolker deres eget liv sådan, at sexarbejdet har skadet dem.

Vi anfægter ikke, at f.eks. Odile Poulsen beretning er lige så meget værd som alle andres beretninger. Men i betragtning af, at der måske er over 100.000 tidligere sexarbejdere i Danmark, har ingen enkelt beretning i sig selv nogen videnskabelig værdi. Det får den kun sammen med andre beretninger, og respondenterne må i den forbindelse udvælges tilfældigt, således at man ikke allerede i udvælgelsen har givet en konklusion.

Når SFI alligevel vælger at interviewe tidligere sexarbejdere, vel vidende at de kommer med en bestemt holdning, må man til gengæld i langt højere grad forholde sig kritisk til dem. Det gælder f.eks. Svanegrupperne, der er oprettet af Reden, og som i dag med offentlig støtte hjælper tidligere sexarbejdere og sexarbejdere, der ønsker at ophøre i erhvervet. At terapigrupper, og beretninger fra dem, bliver brugt i politisk agitation, er i sig selv højest usædvanligt, og man kan sætte et stort spørgsmålstejn ved den faglige etik i det.

Det er også et problem, at man har terapiforløb beregnet for borgere, der har nogle forudbestemte oplevelser – her, at de har solgt sex – idet man dermed i praksis har defineret, at disse oplevelser har en vigtig betydning for deres nuværende problemer. Et terapiforløb bør indledes uden at behandlerne har forudindtagede holdninger om, hvad årsagen er til deltagernes problemer.

Ophør med sexarbejde – eller med stigmatisering?

Et af de største og mest generelle problemer for sexarbejdere, er samfundets stigmatisering. Sexarbejderorganisationer over hele verden siger det igen og igen, og det bliver bekræftet i utallige undersøgelser – nu også i SFI-rapporten.

Det er desværre en kendsgerning, at det især er myndighederne selv, der bidrager til denne stigmatisering. Det gør de, hver gang de med kampagner, razziaer og sociale tiltag forsøger at bekæmpe os. Hver gang siger de, i det mindste indirekte, at der er noget galt med os. På den måde holder de liv i fordommene.

Myndighederne kan dårligt undgå at stigmatisere et fænomen, man bekæmper. Hvis man f.eks. fører kampagne mod at køre uden sikkerhedssele, siger man samtidig, i hvert fald indirekte, at dem, der gør det, er uansvarlige og lidt dumme. Men efter SIO's mening har politikere og myndigheder i hvert enkelt tilfælde en moralsk pligt til at overveje, om ulemperne i form af stigmatisering står i et rimeligt forhold til de positive virkninger, man kan opnå ved sine tiltag.

Den overvejelse skylder man stadig os sexarbejdere. Selv om man officielt ønsker at hjælpe os, og selv om man ved, at næsten alle sexarbejdere oplever stigmatisering som en belastning, fortsætter man ufortrødent med at stigmatisere os.

Det var også et af problemerne i det første oplæg til SFI's undersøgelse. Socialministeriet bad på en gang om en kortlægning af branchen og om redskaber til at forbedre indsatsen for ophør i den. Dermed havde man ikke bare på en meget uvidenskabelig måde foregrebet konklusionen af kortlægningen. Man havde også en gang til sendt det budskab, at sexarbejdere bør ophøre i erhvervet.

Men det er aldrig for sent at ophøre med at stigmatisere, og når man ikke gjorde det i oplægget til rapporten, kan man gøre det med den færdige rapport i hånden. Vi opfordrer til, at man sætter respekten for vores integritet og ret til selv at vælge i fokus, når man skal træffe politiske beslutninger om Sexarbejde.

Konkret vil vi opfordre til, at man som hovedregel undgår at dele os op i grupper. SFI anvender grupperne kvinder og mænd, danske og udlændinge, escort, klinik og gaden. Det er meget relevant, når man skal foretage en videnskabelig undersøgelse. Men det er farligt i den direkte kontakt mellem myndigheder og sexarbejder, fordi man nemt overser, at der inden for hver enkelt gruppe er store variationer.

Når den enkelte sexarbejder kommer i kontakt med myndighederne, skal han eller hun altid respekteres ud fra sine egne forudsætninger og have de samme grundlæggende rettigheder, herunder retten til social hjælp ved behov.

I den offentlige debat er den mest almindelige gruppeinddeling danske og udlændinge. I SIO mener vi, at migranterne er de allermest stigmatiserede. Især når de i flæng omtales som handlede. Den ringe viden om migranterne i vores branche er efter vores opfattelse blevet misbrugt af kriminaliseringsforkæmpere til at skabe nye myter.

Vi har flere gange opfordret til, at man gennemførte en undersøgelse om migrant-sexarbejderne i Danmark. Men vi kan se af SFI-rapporten, at der kun er få migranter, der har ønsket at medvirke. Det må vi respektere, og i betragtning af, at mange af dem kun er på et kort ophold i Danmark, er det også forståeligt.

Det er især blandt de udenlandske sexarbejdere på gaden, at der er få besvarelser, og det betyder desværre, at der i praksis ikke er nogen ny viden om denne gruppe.

Men overordnet er der kun ét punkt, hvor SFI fremhæver, at de udenlandske sexarbejdere skiller sig ud: De arbejder primært for at tjene penge, ofte for at forsørge familie i hjemlandet. Der er intet i undersøgelsen der tyder på, at de udenlandske sexarbejdere har ringere forhold end deres danske kolleger.

På trods af, at de har store problemer med diskrimination og med overhovedet at få lov til at arbejde i Danmark. Det billede, som nogle har forsøgt at tegne i medierne - af sølle ofre, som med vold og trusler flyttes rundt mellem skumle kælderlokaler - holdt ikke for en nærmere prøvelse.

Stigmatiseringen indeholder også en udfordring for os, i SIO. Man kan læse i rapporten, at sexarbejdere er glade for, at vi er der, men at nogle ikke selv tør melde sig ind af frygt for, at det vil gå ud over den anonymitet, de ønsker. Det er en opgave for os at trække i den retning, hvor alle sexarbejdere trygt omgås kolleger.

Sexarbejde er ikke et socialt problem

Der er ingen saglig begrundelse for, at definere sexarbejde som et socialt problem, således som lovgivningen fra 1999 gør. I 1999 betragtede man sexarbejde som et fattigdomsproblem. Man mente at fagets udøvere blev tvunget ind i faget af økonomiske grunde. Man mente, at fagets udøvere kom fra belastede miljøer med misrøgt og misbrug, og at deres sociale problemer blev forstærket, når de begyndte at sælge sex.

I dag ved vi - bl.a. i kraft af SFIs undersøgelse og Servicestyrelsens litteraturstudie "Prostitution på massageklinik" fra 2010 - at dette billede er forkert.

Sexarbejdere udgør ikke en særligt udsat gruppe, sexarbejdere bliver ikke tvunget ind i faget, der er ikke dokumentation for, at det at sælge sex skaber eller forstærker sociale problemer for fagets udøvere. Der er ikke mere vold, mere stofbrug eller flere psykiske problemer i faget end i så mange andre fag.

Der er stofbrug iblandt en lille gruppe danske kvinder, som sælger sex på gaden. Men dette problem kan ikke begrunde særlige hensyn eller indgreb i forhold til vores erhverv, men må betragtes som alle andre sociale problemer og løses med en forbedret narkopolitik og indsats i forhold til de miljøer, som forstrer problemerne.

De danske kvinder, som sælger sex på gaden udgør i størrelsesordenen én procent af fagets udøvere, og danske sexarbejdere med behov for hjælp hos de sociale myndigheder udgør måske nogle få procent af vores fag. Dette kan ikke begrunde, at vores fag som sådan defineres som ét stort socialt problem. Vi er sikre på, at hvis vores danske kolleger henvender sig for at få hjælp, bliver de hjulpet, uanset hvordan man definerer vores fag.

Værre ser det ud for vores migrante kolleger. Det er helt oplagt, at det ikke har hjulpet dem, at deres fag betragtes som et socialt problem i Danmark. De bliver betragtet som illegale indvandrere og bliver smidt ud af landet. Så definitionen "socialt problem" er åbenbart ikke ment så alvorligt, når det kommer til stykket.

